

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΘΑΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΣΤΟΑ ΜΕΛΛΑ ΑΡΙΘ. 11
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΑΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
10 ΔΕΛΤΑ 10

Η ΦΥΣΙΣ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ

Εν Ἑλλάδι, ἑτησία Δρ. 6
» » ἑξαμηνος » 4
Ἐξωτερικοῦ ἑτησία Φρ. 10
» » ἑξαμηνος » 6

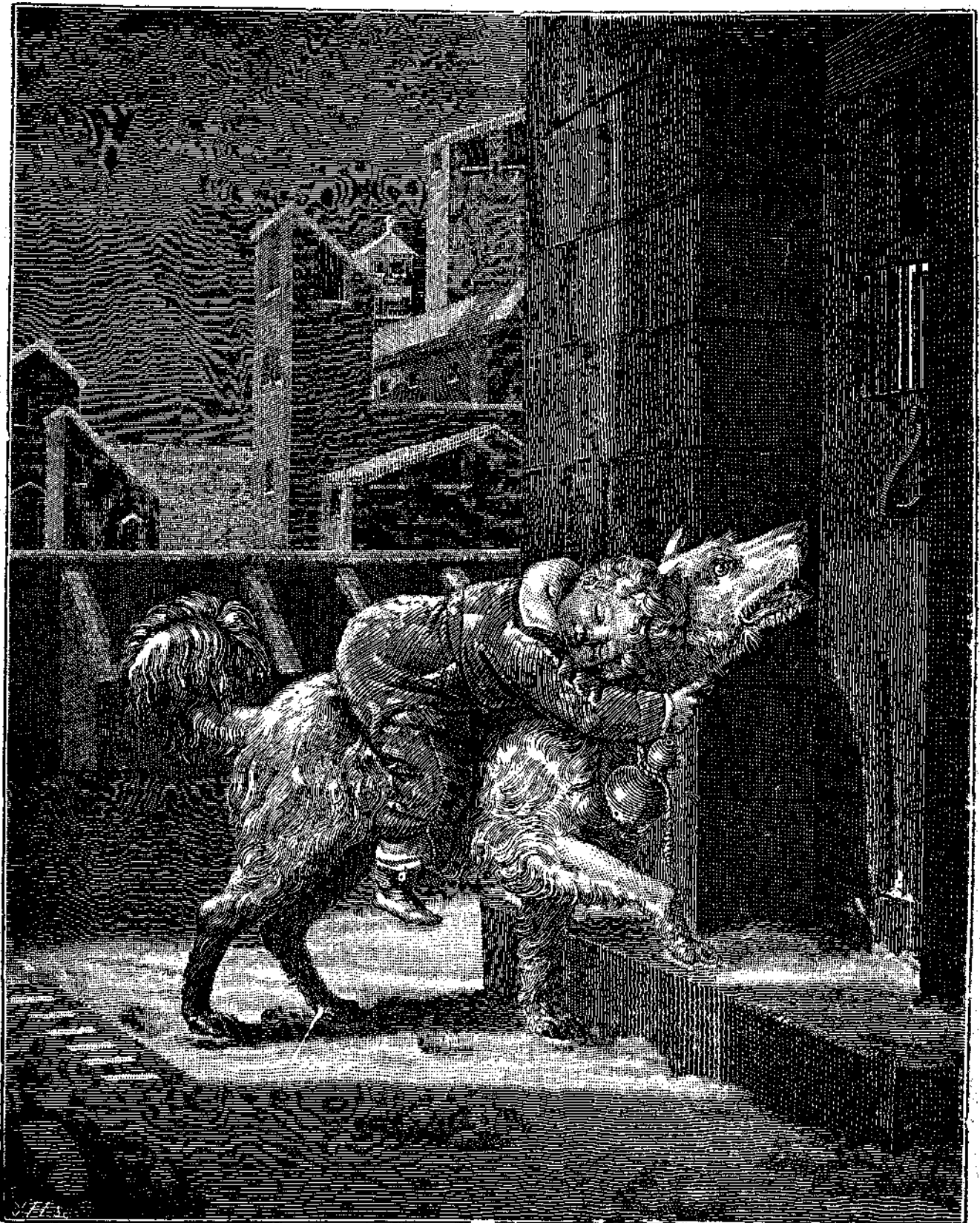
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Μονὴ τοῦ ἁγ. Βερνάρδου, (μετ' εἰκόνων). Συνέχεια καὶ τέλος, ὑπὸ Φ. Π. — Μία ἐπικράτεια τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς, Βερμανία καὶ Βερμανοὶ (συνέχεια καὶ τέλος), ὑπὸ Ἰλ. Ι. Κ. — Τὰ ἐπικρατοῦντα φύχη, ὑπὸ Φρίκ. — Ὁ Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ ἤ ἡ Γῆ τῶν Ἀδαμάντων, (μυθιστορία ΙΟΥΑΙΟΥ ΒΕΡΝ) μετ' εἰκόνων, ὑπὸ Δ. Ι. Κ. — Τὸ μνημεῖον τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου. — Περί ἀνεμώνης. — Ποικίλα. — Μωσαϊκόν, ὑπὸ Δίκ. — Τὰ λαχεῖα τῆς Φύσεως. — Αἰνίγματα. — Ἀνταποκρίσεις τῆς «Φύσεως» κτλ.

Η ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΓ. ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ

Η ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΓ. ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ

(Συνέχεια και τέλος)

Η διάσημος μονή του Αγ. Βερνάρδου κείται επί της ύψηλοτέρας σχεδόν κορυφής των αποτελούντων την σειράν και διαχωριζόντων το Πεδεμόντιον της Αόστης ύψικορμόφω και πάντοτε χιονοσκεπών όρέων των Άλπεων. Κυρίως όμως δύο μοιαι υπάρχουσιν, η του μεγάλου Βερνάρδου και η του μικρού Βερνάρδου, αμφότεραι ιδρυθείσαι υπό του εκ Μενών Βερνάρδου, όστις έμφορούμενος υπό άκροτάτων φιλανθρώπων αίσθημάτων και ίδιους όμμασιν αντιληφθείς των μεγίστων κινδύνων, εις ους ήσαν εκτεθειμένοι οι όδοιπορούντες και διαβαίνοντες την μοναδικήν ταύτην δια των Άλπεων ύψηλοτάτην διάδοον, έγκαθίδρουσε τα δύο και σήμερον έτι ύψιστάμενα και λειτουργούοντα νοσοκομεία εν άμφοτέραις ταίς μοναίς, εν έτει 923—1008 μ. Χ. Είναι γνωστή η τρομερά δια της δειού του Αγ. Βερνάρδου διάβασις του γαλλικού στρατού υπό τον στρατηγόν Ναπολέοντα, κατά το έτος 1800 γενομένη, το μοναδικόν θέρος και η έπιμονή ην ουτός έπεδειξάτο, κατά την διέλευσιν ταύτην, παρά την εναντίαν γνώμην των όδηγών αυτού, και τα θύματα άτινα έγκατέλιπε υπό τας έν τοίς μέρεσι τούτοις χιονάς, ώστε περιττόν να ένδιατρίψωμεν επί του άντικειμένου τούτου. Αί Άλπεις διαχωρίζουσι την Ιταλίαν από της λοιπής Ευρώπης και φυσικώς, μπλονότι επικίνδυνος λίαν η όδός αυτή, είναι ούχ ήττον άπαραίτητος εις τούς μεταξύ Ιταλίας και Γαλλίας και Ιταλίας και Έλβετίας και Γερμανίας ταξιδεύοντας. Ηδη όμως από της κατασκευής των ύπογειών σιδηροδρομικών όδών δια των όρέων Σενύ και Αγ. Γοθάρδου, οι κίνδυνοι ούτοι ήλαττώθησαν σπουδαίως, διότι οι διαβάζται φυσικώς προτιμώσιν την ασφαλή διάβασιν της άβεβαίου και επικίνδυνου, μεταβαίνοντες από μεν της ύπογείου σήραγγος του όρους Σενύ εις Γαλλίαν, από δε της του Αγ. Γοθάρδου εις Έλβετιαν και Γερμανίαν.

Εν τούτοις οι κίνδυνοι δεν έξουδετερώθησαν και δια τους όδοιπορούοντας πεζή ή δια ζώων εις τας ανά τας Άλπεις μικράς αυτών ή μεγάλας άπαραίτητους εκδρομάς αυτών, άλλ ύφιστανται πάντοτε οι αυτοί, ό δε ήρωϊσμός και η έπαγροπνισις των αξιοθαυμάστων μοναχών του Αγ. Βερνάρδου ου παύουσιν παρέχοντες τα θαυμαστά αυτών άθλα, άλλ έξακολουθοῦσι υποδεχόμενοι φιλοξενούντες και διατρέφοντες τους δυστυχείς, συνοδευόμενοι και συμβουθούμενοι πάντοτε υπό των πελοριών και έκσυγμνασμένων αυτών συντρόφων κυών. Οχ έμακρυγοροῦμεν δε ύπερ το θεόν έν επεχειροῦμεν την αναγραφήν των αγαθοεργιών των έν ταίς μοναίς του Αγ. Βερνάρδου Ιερωμόνων, ή την εξιστόρησιν των κατορθωμάτων των περιφήμων αυτών κυών. Εν τούτοις όλίγα θα αναφέρωμεν εν σχέσει με την παράτεθειμένη εικόνα μας, ήτις άλλως τε μετά τ' άνωτέρω περιγραφέντα, είναι άρκοῦντως έκπραστική νομίζομεν, όπως έννοήση τις τόν σκοπόν όν ο εργάτης αυτής έμελέτησε να άπεικονισή. Όποια όντως αξιοθαύμαστος εικών! Είς κύων σάζων μίαν υπαρξίν! Την υπαρξίν μικρού παιδός, τίς εις εϊδε πως και υπό τίνος φυσικας συμφοράς έγκαταλειφθέντος υπό των συνοδοιπόρων του η και μόνου του όδοιπορούντος εν ταίς παγετώδεσιν και άγανέσιν πεδιάσι! Εν τούτοις ο κύων του Αγ. Βερνάρδου τόν άνεῦρα, ήμικανήν εύτυχώς, τόν έβοήθησε να άνέλθη επί της ράχεις του, και τόν μεταφέρει πρό της θύρας της μονής. Ένταῦθα ούτος ύλακτεί ζωηρώς, ζεί δια των όνυχων του την θύραν της μονής, ήτις άμέσως υποχωρεί, και άνερχόμενος έναποθείει εν πλήρει χαρῃ και αγαλλιάσει το πολύτιμον φορτίον εις τας άγκάλας της φιλοξενίας και φιλανθρωπίας.

Εν τούτοις τοιοῦτοι μοναχοί και τοιοῦτοι κύνες μόνον εις το χιονοσκεπές πλάγιον των Άλπεων εύρισκουσιν ήχώ. Πανταχοῦ άλλοθι θεωροῦνται οὔτοια.

Φ. Π.

ΜΙΑ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΓΑΓΓΟΥ ΙΝΔΙΚΗΣ ΒΙΡΜΑΝΙΑ ΚΑΙ ΒΙΡΜΑΝΟΙ

(Συνέχεια και τέλος).

ΣΤ'

Όνόματα και παρώνυμα.—Θιγγυάν και Κό--Δάβ.—Βιρμανίδες.—Γάμοι και διαζύγια.—Τό άφθαρτον της ύλης.—Θρησκευτικαί ιδέαι.—Τό Βιρμανικόν ευαγγέλιον.—Γωδάμας και Χριστός.—Πάν το υπάρχον έχει ψυχήν.—Πνεύματα και μάντις.—Βενδάβ--σοάα και Τάτ--σοάα.—Βιρμανοί Ιερείς.

Έκαστος Βιρμανός έχει έν όνομα άλλα στερείται επωνύμου· προς διάκρισιν προσθέτουσιν εις το όνομα τούτο τας λέξεις: σιβή (πατήρ) προς ένδειξιν σεβασμού, μούγγ (άδελφός) όταν όμιλώσι προς όμοίους των, ηγγά, όταν όμιλώσι προς κατωτέρους, κόχ προς υπηρέτας και κόχ όταν όμιλώσι προς γέροντας. Αί δε γυναίκες προσθέτουσι το μά προς ένδειξιν σεβασμού και το μη όμιλούσαι προς κατωτέρας των.

Μία των μεγαλοπρεπέστερων τελουμένων εορτών των Βιρμανών εινε η εορτή της πρώτης του έτους, ήν καλοῦσιν θιγγυάν, συμπίπτουσα μεταξύ της 9ης και της 12ης του ήμετέρου Απριλίου. Περὶ την αυτήν δ' έποχήν τελείται και η εορτή κσ--δάβ, ήτοι εορτή της συγγνώμης, ήν ζητοῦσιν οι κατωτέρου παρά των άνωτέρων δια τα τυχόν γέγονενα κατά την διάρκειαν του ένιαυτου παραπτώματά των, οι νεοί παρά των γερόντων, οι άρχοντες παρά του βασιλέως, τα τέκνα παρά των γονέων και αι σύζυγοι παρά των συζύγων.

Επειδή δ' ο λόγος περι συζύγων δεν κρινομεν από σκοπού να σημειώσωμεν ότι εν Βιρμανίη η γυνή δεν εύρίσκεται εις ην ταπεινήν θέσιν άπαντῶμεν αυτήν παρά πολλοίς άλλοις άσιατικοίς λαοίς· δεν μανθάνει όμως ν' άναγινώσκη και υποκαίται εις πρόωρον γήρας.

Ο Βιρμανός νυμφεύεται τη φροντιδι των γονέων του η των γερόντων, διακρίνει δε επί τρία όλα έτη παρά τῷ πενθηρωῷ προς δοκιμασίαν, κατά τι έθος προ άμνημονεύτων χρόνων έπικρατοῦν παρά τῷ λαῷ τούτω. Άλλ' όσον δύσκολος είναι ο γάμος τόσον άπεναντίας εύκολα εϊσι τα διαζύγια· άρκει η άμοιβαία συναίνεσις η η μικροτέρα άφορμή όπως διαλυθῇ ο γάμος. Η πολυγαμία εινε έλευθερά, αλλά συνήθως μόνον οι μεγιστάνες έπωφελοῦνται της υπό του νόμου παρεχομένης ταύτης έλευθερίας.

Οι εκ των Βιρμανών προσθεύοντες τα δόγματα του Βουδά, πιστεύουσιν εις το άφθαρτον μεν της ύλης, άλλ' εις το φθαρτόν του όρατου κόσμου. Κατ' αυτούς, οι κόσμοι διαδέχονται άλλήλους μεταβάλλόμενοι και μετασχηματιζόμενοι αενάως άλλ' οὔδεποτε εξαφανίζόμενοι ολατελώς. Έκαστος κόσμος σχηματίζεται, ζή και άποθήσκει, ο δε άνθρωπος γενναται επ' αυτού περι το τέρας της ύπόρριξής του. Έκαστος κόσμος όρειλει πάντως να άποθάνη. Μόνον η αρχή και το οριστικόν τέρας της εξέλιξως ταύτης των κόσμων, ήν παρομοιάζουσι προσφύστατα προς τροχόν αενάως στραφόμενον, δεν δύναται να κατανοηθῇ παρά των θνητών. Αίτια της έκάστοτε καταστροφής του ανθρώπινου γένους εινε η ήθική έλλυσις, η προς άλλήλους έχθρα και η άγνωμοσύνη ήμα τα τρία ταῦτα επιπολάσωσιν, έπέρχεται κατακλιΰσις, έξ ου οι όλίγοι περισσάζόμενοι εντός των σπηλαίων, εις α εύρισκουν καταφύγιον εκ της όργής του θεού, αποτελοῦσι τόν πυρήνα της νέας ανθρώπιότητος· αφ' ου δε τουτο συμβη έξήκοντα και έξ φοράς, ο κόσμος επ' ου συνέθη εξαφανίζεται δια πάντος και σχηματίζεται νέος. Κατά τόν μέγαν φιλόσοφον και νομοθέτην αυτών Βουδάβ Γωδάμα, εις όν αποδίδουσι θεας ιδιότητας, ο παρών κόσμος θέλει διαρκέσει πεντακισχίλια έτη.

Τα βιβλία τα περιέχοντα τας διδασχάς του Γωδάμα εινε τα ιερά βιβλία των Βουδδιστών. Τα βιβλία ταῦτα περιέχουσι πέντε κυρίως έντολάς, ας άνωτέρω έσημειώσαμεν· α ο πρώτων, εϊστω και ένα φύλλον, ο υπεξαιρών, εϊστω και μίαν κλιστήν κνήκουςαν άλλφ, ο και μόνον το βλέμμα εϊπτων εκ πδθου επί »της γυναικός έτέρου· ο και μίαν εϊστω σταγόνά μεθυστικού ποτου θέταν επί της γλώσσης του, εκείνος παρέβη τας

έντολάς μου·» Λέγει ο Γωδάμα. Και άλλαχού; α' Έκείνος ημόνος, όστις μετά καρδίας καθαρῃς ακολουθει τα προστάγματα του νόμου, είναι άξιος να όνομασθῇ μαθητής μου.» Ίδου παρθένος σοφία, ίδου το ευαγγέλιον του Βιρμανού! Νομίζει τις ότι αυτός ο Χριστός όμιλει δια στόματος του Γωδάμα!... Κατά βάθος όμως Θεότης. Υπερτάτη δεν άκνυγρίζεται υπό της θρησκείας των Βιρμανών, καθ' ήν πάν το υπάρχον έχει ψυχήν. Η θρησκεία αυτη παραδέχεται επίσης την υπαρξίν των πνευμάτων Νάτ, άπερ άνάγκη να έξευμενίζωνται δια θυσιών· δεν είναι όμως θεοί άλλ' ειδικά πνεύματα των διαφόρων όντων. Πιστεύουσι προς τούτους και εις την μαντικην δύναμιν των αστέρων. Αυτός ο βασιλεύς έχει εν τη αυλή του διαρκώς 8—10 αστρολόγους. Και η άλιχημεία δεν είναι άγνωστος παρ' αυτούς, αλλά, πλην όλίγων ασχολουμένων εις την ανακάλυψιν της φιλοσοφικής λίθου και, ως εκ τούτου, ζημιούντων μόνον εκυτους, οι πλειστοι των ασκούντων την μυστηριώδη ταύτην τέχνην είναι φοβεροί άγρόται άπομυζόντες τα βελάντια των άπολιτών Βιρμανών.

Οι ιατροί ένταῦθα ειναι δύο ειδών, οι Βενδάβ--σοάα, οίτινες μεταχειρίζονται φάρμακα εκ του ζωικού και του φυτικού βασιλείου ειλημμένα, και οι Τάτ--σοάα, οίτινες μεταχειρίζονται μυστικούς τρόπους θεραπειας, διατινόμενοι ότι γνωρίζουσι να διατηρώσιν άκατον, δι' οικείων φαρμάκων, εν έκαστον των κατ' αυτούς έξήκοντα στοιχείων του σώματος, άπερ όνομάζουσι δάτ.

Αυστηρότατα ειναι οι διαταγαί του Γωδάμα όσον άφορῃ τους Ιερείς· μεταξύ πολλών άλλων, άστέϊων όντως άπαγορεύσεων, σημειωταί αι εξής: άπαγορεύεται αυτοίς ατο τρώγειν μετά μεσημβρίαν, το χορεύειν η παιζειν μουσικά όργανα, το μεταχειρίζεσθαι άρώματα, το θίγειν χρυσόν η άργυρον·» Μετά δε γυναικών δεν έπιτρέπει αυτοίς η θρησκεία ουδε την παραμικραν επικοινωνίαν· αμήτη να τρώγασιν εκ σφαγιητού παρασκευασθέντος υπό γυναίκος.»

Τοιαυτη η υπερβάλλουσα αυτη χώρα των λευκών έλεφάντων και τοιοῦτος, εν απλή σκιαγραφία, ο συμμιγής αυτης λαός, όστις βεβαίως θα ήξίζε γενικωτέρας έρυνσης παρά των παρ' ήμιν γεωγραφούντων. Ευχρηθώμεν δ' ίνα ο έλληνικός λαός κατανοήση την άνάγκην ευρυτέρας γεωγραφικής μορφώσεως, διότι η Γεωγραφία είναι ολοκληρωσ έπιστήμη και έπιστήμη μέγιστα ευρυτάτη και ώρελιμωτάτη.

(Αθήνησιν Ιανουάριος 1891)

ΗΛ. Ι. Οίκ.

- Υ.Γ. Αί πηγαί εξ ών ήρύσθημεν τας πλείστας πληροφορίας.
- 1. Malle-Brun: «Géographie Universelle.» par Cortambert.
- 2. C. de Varigny: «Nouvelle Géographie moderne.» Asie T.I.
- 3. P. Larousse: «Dictionnaire du XIX siècle.»
- 4. J. L. Soubeiran: «La Birmanie.»
- 5. Colonel Yule: An Embassy to the Court of Ava.
- 6. Mgr Bigaudet: «La Vie et légende de Gandama.»
- 7. De Carné: «Revue des Deux-Mondes» 1869.
- 8. Colonel Fyche: «Birman past and present, 1869.»

ΤΑ ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΝΤΑ ΨΥΧΗ

Επειδή κατά τόν χειμώνα τούτον επικρατοῦσι καθ' όλην την Ευρώπην δριμύτατα ψύχη, διάσημος τις φυσιοδίφης έδημοσίευσε το έπόμενον περιέργον άρθρον:

α' Ο δριμύς χειμώνας, όν διερχόμεθα, μη άναγγέλλει ίσως την επάνοδον νέας παγετώδους περιόδου· εις τας ζώνας τας από πολλών χιλιάδων αίωνων κειμένης μεταξυ των ευκράτων κλιμάτων; Έάν το θερμόμετρον κατέλθη έτι βαθμούς τινας, η έάν έξακολουθῇ να κυμαίνεται, ως πράττει ήδη, μεταξύ έξ και δώδεκα βαθμών κάτωθι του μηδενικού, δεν θα διαφέρωμεν το έλάχιστον από τους Έσκιμφους η από τους άλιεις των φακών, οίτινες κατοικοῦσι τας παγωμένας έρήμους των άρκτικών χωρών. Μετά τινά δε έτη, έάν έξακολουθῇσιν χειμῶνες επί μάλλον και μάλλον δριμείς, πολύ πιθανόν να ιδώμεν τόν τάρανδον και την λευκήν άρκτον περιφερομένους εν ταίς όδοίς ήμῶν. Μετεωρολόγοι και σοφοί διακεκριμένοι ήρχισαν να σκέπτονται, ότι επί μάλλον και μάλλον πλησιάζομεν προς την Σπιτσεβέργην, προς το Βόρειον άκρωτήριο

και προς τα πλάτη, ένθα το ψύχος είναι τοσοῦτον δριμύ, ώστε δεν δύναται τις να έννοήση πως άντέχουσιν οι άνθρωποι. Οι μεν παρετήρησαν άναστατώσεις επί των πλανητών, αίτινες επάνησαν αυτοίς φύσεως τοιαύτης, ώστε να έξασκήσῃ σπουδαίαν έπιτροπήν επί της θερμοκρασίας ήμῶν και άπεφάνθησαν μέγιστα, ότι μετά παρέλευσιν δέκα η είκοσι αίωνων η Ιταλία, η Ισπανία και η Γαλλία θα παρουσιάζωσιν την τρομεράν άποψιν των παγωμένων έρήμων της Νέας Ζεμβλας. και ότι οι παγετοί της Έλβετίας θα επεκταθώσι μέχρι της Μασσαλίας.

Πρώτος ο Αραγώ, όστις μεγίστην σπουδαιότητα απέδωκεν εις το ζήτημα τούτο, παρετήρησεν ότι κατά την εποχήν της ρωμαϊκής κυριαρχίας και βραδυτέρου, μετά τινας αιώνας, εις την Γαλιاتیαν και πολλάς μεσημβρινωτέρας αυτης χώρας ένέσκηψαν χειμῶνες παρετακταίως και δριμύτατοι. Τῷ 401 η Μαύρη θάλασσα επάγασιν ολοτελώς, τῷ 557 οι Βούλγαροι διήλθον τόν Δούναβιν, τῷ 821 άπαντες οι μεγάλοι ποταμοί της Γαλιτίας και της Γερμανίας τοσοῦτον επάγασιν, ώστε επί τριάκοντα όλας ήμέρας διήρχοντο δι' αυτών και ίπποι και άμαζαι, τῷ 860 η Αδριατική κατελήφθη υπό πάγων παρῷ την Βενετίαν, τῷ 1071 επάγασιν οι ποταμοί της Γαλλίας, τῷ 1082 ο Έρρίκος Δ' διήλθει τόν Πώ μεθ' ολοκληρωσ στρατού. Από του 1149 δε μέχρι του 1323 οι έκτακτοι χειμῶνες ολοτελώς έπαυσαν, από του 1408 όμως ήρχισαν να επαναλαμβάνωνται και πάλιν. Κατά το έτος τούτο άμαζαι διήρχοντο επί πολλας ήμέρας τόν Σηκουάνα, τῷ 1457 ολοκληρωσ στρατός έστρατοπέδευσιν επί του Δουναβίως, τῷ 1589 επάγασιν ολοτελώς ο Ροδανός, τῷ δε 1595 η θάλασσα κατελήφθη υπό πάγων εις τα παράλια της Μασσαλίας. Έάν από της εποχής ταύτης δι' άλλματος έλθωμεν εις τόν δεκάτον ένατον αιώνα, παρατηροῦμεν, ότι τα δριμύτατα ψύχη ήσαν άλλεπάλληλα. Ο Αραγώ παρετήρησε προς τούτους, ότι πρό της προσεγγίσεως της μετά Χριστόν εποχής και μετ' αυτήν η Γαλιτία και η Γερμανία ήσαν άνατιροῦντως πολύ ψυχρότερα.

Προς υποστήριξιν της περι ης ο λόγος ιδέας οι φυσιοδίφαι επιφέρουσι και τας ακόλουθους αποδείξεις: Απαντες γνωρίζουσιν, ότι οι Γαλάται ήγάπων πολύ τόν οίνον, άλλ έπιναν ιδίως ζύθον, καθ' ότι το κλίμα της Γαλλίας δεν έπέτρεπε την καλλιέργειαν της άμπέλου επί ευρυτάτης εκτάσεως. Μέχρι του δεκάτου τρίτου αιώνος η θερμοκρασία ύψουτο επί μάλλον και μάλλον ανά παν έτος, από του αιώνος δε τούτου ήρχατο να καταπιπτη, μόλις δε περι τα τέλη του δωδεκάτου αιώνος η καλλιέργεια της άμπέλου έλαβε μέγλην επέκτασιν, έκτοτε πάλιν παραδοζως πως άπισθοχώρησε.

Ίδου και έτέρα παρατήρησις, ήν έποίησατο ο κ. Γούλιος Περός και ήτις πρέπει να ληθῇ υπό σπουδαίαν έσοψιν: Η καλλιέργεια των ελαιόδένδρων, ήτις κατά τόν δεκάτον τρίτον αιώνα έξετεινετο προς βορράν των χωρών, ας κατέχει σήμερον, ήρχατο να όπισθοδρομῇ επί μάλλον και μάλλον. Από τα περίξ δε της Καρκασσόνος από έκατόν έτών μετεβιβάσθη εις τα μεσημβρινά μέρη. Περὶ τα τέλη του δεκάτου τρίτου αιώνος, έκκαλιέργοντο το σακαροκάλαμον εν Προβηγκία, σήμερον όμως η καλλιέργεια αυτη ολατελώς έξέλιπεν. Αι πορτοκαλλάει, αίτινες κατά τόν δεκάτον έκτον αιώνα έκκαλιεργούντο εις τα περίξ του Γερ μέχρι του χωρίου Κρουέρ άντικατεστάθησαν κατά τόν δεκάτον ένατον αιώνα υπό δένδρων μάλλον άντεχόντων εις το ψύχος.

Τα ήμέτερα λοιπόν κλίματα δεν εμειναν στάσιμα, η δε όλον αύξουσα δριμύτης των τελευταίων χειμώνων άγει ήμας να υποθέσωμεν, ότι το ψύχος θα μάς επαναφέρη εις τους πρώτους αιώνας της παρούσης χρονολογίας. Ο κ. Περός το φαινόμενον τούτο εξηγεί εκ της έλξεως, ήτις παραγάγεται επί της ισσημερινής έξογκώσεως του ήμετέρου πλανήτου κατά την έτσιαν αυτου περιστροφήν περι τόν ήλιον. Κατά το συμπέρασμα δε του μετεωρολόγου τούτου έντός 4642 έτών οι Παρίσιοι θ' άπολίωσι δύο βαθμούς και όκτώ δέκατα εκ της έτσιας μεσαιας θερμοκρασίας, έντός δε 9862 έτών οι περι τους πόλους κάγοι θα πλησιάζωσι τόν 65ον παράλληλον.

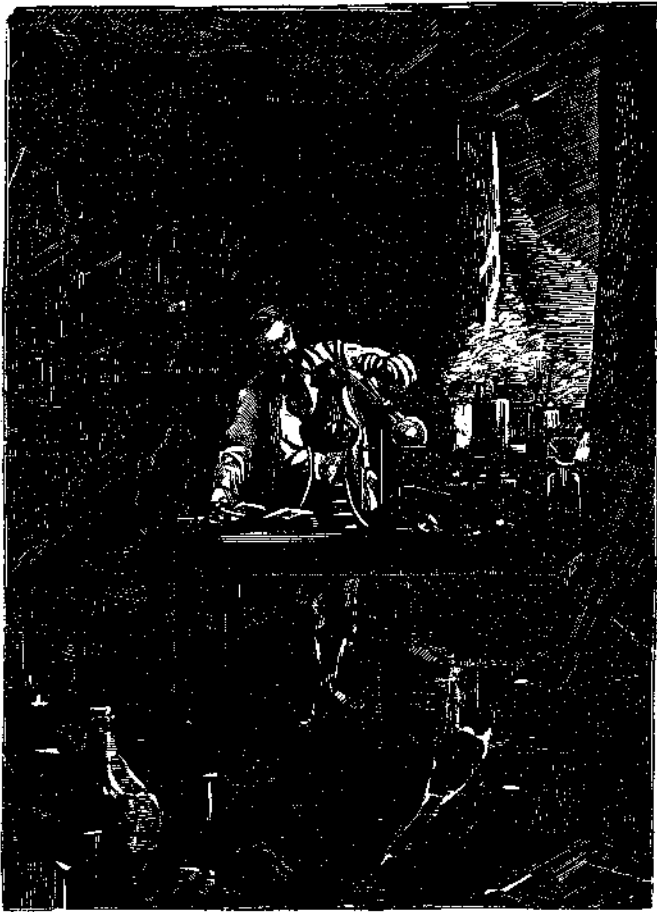
Ο ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΣ ΑΣΤΗΡ

Η ΓΗ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

(Μοθιστορία ΙΟΥΑΙΟΥ ΒΕΡΝ. — Μετάφρασις Δ. Ι. Κ.)

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Καί τοῦτο ὄχι διότι αἱ διακεκριμέναί γυναῖκες ἦσαν σπάνιαι εἰς τὰς συναθροίσεις ταύτας. Ἐν Γρανσβίλ, ὡς ἐν Ἀμερική, Αὐστραλίᾳ καὶ ἄλλαις ταῖς χώραις τοῦ νέου κόσμου, παρ' αἷς αἱ ὑλικαὶ ἐργασίαι πολιτισμοῦ ὄλοεν διαπλαττομένου ἀπασχολοῦσι τὴν δραστηριότητα τῶν ἀνδρῶν, ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις εἶναι, πολλῶν πλέον ἢ ἐν Εὐρώπῃ, τὸ ἀποκλειστικὸν μονοπώλιον τῶν γυναικῶν. Οὕτω συχνάκις εἰσι πολλοὶ ἀνώτεροι τῶν συζύγων καὶ τῶν υἱῶν των, ὡς πρὸς τὴν καθ' ὅλου παιδείου καὶ εἰς τὸν τεχνικὸν τῶν μετάλλων καθαρισμόν. Συνέβη εἰς ὅλους τοὺς ταξιδιώτας νὰ διακρίνωσι μετ' ἐκπληξείως τινος παρὰ γυναικὶ Αὐστραλιανοῦ τινος μεταλλευτοῦ ἢ ἀποκόου τινὸς τοῦ Φάρ-Ουέστ, μουσικὸν τάλαντον πρώτης δυνάμεως, συνοδουμένον μὲ τὰς ἐκλεκτοτέρας φιλολογικὰς ἢ ἐπιστημονικὰς γνώσεις. Ἡ κόρη ἐνὸς ῥακοσυλλέκτου τῆς Ὁμάχας ἢ ἀλλαντοπόλου τοῦ Μελβούρν θὰ ἠρῳθρία διαλογιζομένη, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἦναι ὑποδεστέρα ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκπαίδευσιν, τὴν καλὴν συμπεριφορὰν καὶ τὴν ἐπιτηδεύτητα ἐν παντὶ ἔργῳ, ἡγεμονίδος τινὸς τῆς γηραιᾶς Εὐρώπης. Ἐν τῷ ἐλευθέρῳ Κράτει τῆς Ὁράνζης, ἐν ᾧ ἡ ἐκπαίδευσις τῶν νεανίδων ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἀκολουθεῖ πιστῶς τὴν τῶν ἀρρένων, ἀλλὰ καὶ ἐν ᾧ οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἀπολίπουσι πολλὴν ταχέως τὰ βάρη τοῦ σχολείου, ἢ ἀντιθεσίς αὕτη τῶν δύο φύλων παρετηρήθη περισσότερο ἢ ἄλλοῦ.

Ὁ Κυπριανὸς εὗρισκεν ἐν τῷ χιμῶφ αὐτοῦ εὐχαρίστησιν.

Ἐν τῇ κατ' οἶκον ἐπιμελείᾳ ὁ ἀνὴρ εἶναι ὁ «breedwinner», ὁ διατροφεὺς προσέχει, μετὰ πάσης τῆς ἐμφύτου αὐτῷ τραχύτητος, ἦν τῷ ἐμπνέει τὸ ὑπαίθριον ἐπάγγελμά του, ἡ κοπιώδης καὶ πολυκίνδυνος ζωὴ του. Ἐξ ἐναντίας, ἡ γυνή, ἐκτὸς τῶν οἰκιακῶν καθηκόντων, ἀφιερῶται εἰς ἕνα σχολήσεις τῆς τέχνης καὶ τῶν γραμμάτων, ἀστίνας παραβλέπει ἢ ἀμελεῖ ὁ σύζυγος αὐτῆς. Οὕτω, ἀπαντῶμεν ἐνίοτε ἀνθος τι καλλονῆς, ὑπερόχων θεληγῆτρων, διασωζόμενον εἰς ἐγκατακλιθεὶς ἐρήμου· καὶ τοῦτο συνέβαινε μὲ τὴν θυγατέρα τοῦ γαιοκτήμονος Τζῶν Οὐάτκινς. Ὁ Κυπριανὸς εἶχε διαλογισθῆ πάντα ταῦτα, καὶ ἐπειδὴ ἔβαιεν εὐθὺ πρὸς τὸν σκοπὸν, δὲν εἰδίσατο νὰ ὑποβάλῃ τὴν αἰτίαν του. Φεῦ! κατέπιπτεν ἐκ τοῦ ὕψους τῆς ὄνειροπολήσεώς του, καὶ τὸ πρῶτον ἤδη, παρετῆρει τὴν τάφρον, τὴν σχεδὸν ἀδιάβατον, ἧτις τὸν ἀπεχώριζε τῆς Ἀλικῆς. Οὕτω, μετὰ τὴν τελεσιδικίαν ἐκείνην συνομιλίαν ἔχων τὴν καρδίαν πλήρη θλίψεως, εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν του. Δὲν ἦτο ὅμως καὶ ἀνθρωπος νὰ ἐγκαταλείπηται εἰς ἀνωφελῆ ἀπελπίσιν ἤτο διατεθειμένος ν' ἀγωνισθῆ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐκείνου καὶ ἐν τῷ με-

ταξῷ τούτῳ ταχέως θὰ εὗρισκεν ἐν τῇ ἐργασίᾳ βεβαίαν ἀνακούφισιν ἐκ τῶν κόπων του. Καθεσθεὶς πρὸ τῆς μικρᾶς του τραπέζης, ὁ νεαρὸς μηχανικὸς ἐπεράτωσε διὰ γραφῆς ταχέως καὶ ἐντόνου τὴν μακρὰν ἐμπιστευτικὴν ἐπιστολήν, ἣν εἶχεν ἀρτίως ἀπὸ πρῶτης, καὶ ἦν διηθῶνε πρὸς τὸν σεβαστὸν διδάσκαλόν του Μ. Ζ., μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν καὶ ἐπίτιμον καθηγητὴν ἐν τῇ Μεταλλουργικῇ Σχολῇ. «... Ἐκεῖνο ὅπερ δὲν ἐνόμισα καθῆκόν μου νὰ σημειώσω ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὑπομνήματί μου, τῷ ἔγραψα, διότι εἶναι δι' ἐμὲ ἀκόμη ἀπλῆ ὑπόθεσις, εἶναι ἡ γνώμη, ἣν θὰ ἐπειράωμην νὰ ἐκφέρω μετὰ τὰς γεωλογικὰς παρατηρήσεις μου, περὶ τοῦ ἀληθοῦς τρόπου τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ἀδάμαντος. Οὐτε ἡ ὑπόθεσις, καθ' ἣν παρήχεται οὗτος ἐξ ἡφαιστειώδους ἀρχῆς, μήτε ἡ ἀνάγκουσα τὴν εἰς τοὺς τόπους τούτους μεταφορὰν του εἰς τὴν ἐνέργειαν βικίων καταγίδων, δὲν με ἱκανοποιοῦσι περισσότερο ὕμῶν, ἀγαπητέ μοι διδάσκαλε, δὲν εὗρισκαμαι δὲ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἴσῳς ὑπομνήσω τὰ αἰτία, ἀτὰρ μὰς ἀναγκάζουσι νὰ τὰς παραδεχόμεθα. Ὁ ἐπιτόπιος σχηματισμὸς, τῇ ἐπενεργείᾳ τοῦ πυρός, ἀποτελεῖ ἐπίσης θεωρίαν λίαν ἀβέβαιον, οὐδὲν εὐαρεστοῦσάν με. Ὁ ποῖα τις θὰ ἦτο ἡ φύσις τοῦ πυρός τούτου καὶ πῶς δὲν θὰ μετέτριπε τὴν παντὸς εἶδους τίτανον, ἧτις ὑπάρχει πλειστάκις εἰς τὰς ἀδαμαντοφόρους περιοχάς; Τοῦτο φαίνεται μοι ὅπως παιδαριῶδες ἀντάξιον τῆς θεωρίας τῶν ἀνεμοστροβίλων ἢ τῶν ἀγκιστροειδῶν ἀτόμων. Ἡ μόνη ἐξήγησις, ἧτις με ἱκανοποιεῖ ἂν ὄχι καθ' ὅλοκληρίαν, τοῦλάχιστον ἐν μέτρῳ τινί, εἶναι ἡ διὰ τῶν ὑδάτων μεταφορὰ τῶν στοιχείων τοῦ πολυτίμου λίθου καὶ τοῦ μετέπειτα ἐπὶ τόπου σχηματισμοῦ τοῦ μετάλλου. Εἰμὶ λίαν ἐκπεπληγμένος ἐκ τῆς ὁμοιομόρφου σχεδὸν ἐιδικῆς κατατομῆς τῶν διαφόρων θέσεων, ἃς ἐπεθεώρησα καὶ λίαν ἐπιμελῶς κατεμέτρησα. Πᾶσαι προσομοιάζουσι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἕττον ὡς πρὸς τὸν ἐν γένει σχηματισμὸν, εἶδει τινὶ κυπέλλου, πατανίῳ, ἢ μᾶλλον λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν περικαλύπτουσαν αὐτὰς ἐσκληρωμένην ἐπιφάνειαν, κυνηγετικὴ σικύα (παγουρι), πλαγιῶς κεκλιμένη. Εἶναι ὡς στέρατις 30 ἢ 40 κυβικῶν μέτρων, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔρχεται νὰ χυθῆ ὀλόκληρον κρᾶμα ἀμμοῦ, πηλοῦ καὶ χρώματος ἐκ προσχώσεως προερχομένου, ἐφαρμοσθεῖσα ἐπὶ τῶν πρωτογενῶν βράχων. Ὁ χαρακτήρ οὗτος παρατηρεῖται ἰδίως εἰς Βανδεργάτ-Κόπζ, μίαν τῶν ἀρτί ἀνακαλυφθεισῶν θέσεων, ἧτις ἀνήκει, εἰρησθῶ ἐν παρόδῳ, εἰς τὸν αὐτὸν ἰδιοκτήτην τῆς καλύβης, ἀπὸ τῆς ὁποίας σὰς γράφω. Ὅταν χύνωσιν ἐντὸς πατανίου (capsule) ὑγρὸν τι περιέχον σώματα ἀβαρῆ, τι συμβαίνει; Τὰ σώματα ταῦτα προσκολλῶνται κατὰ προτίμησιν εἰς τὸν βυθὸν καὶ περὶ τὰς πλευράς τοῦ πατανίου. Ἐ λοιπὸν, ἀκριβῶς τὸ αὐτὸ γίνεται ἐν Κόπζ. Καὶ τὸ γεγονός εἶναι οὕτως ἀσφαλῶς βεβαιωμένον, ὥστε τὰ μὲν διάμεσα κλαίμας ὑποτιμῶνται ταχέως, ἐνῶ αἱ κεντρικαὶ ἢ αἱ παρὰ τὰ ἄκρα παραχωρήσεις υπερτιμῶνται ταχύτατα, ἅμα ὡς ἡ ἰδιότης τῆς θέσεως προσδιορισθῆ. Ἡ ἀναλογία λοιπὸν κλίνει ὑπὲρ τῆς διὰ τῶν ὑδάτων μεταφορᾶς τῶν ὑλῶν.

» Ἐξ ἐτέρου, μέγας ἀριθμὸς περιστάσεων, ἃς εὗρισκετε ἀπρηθιμημένας ἐν τῷ ὑπομνήματί μου, τείνωσι νὰ ἀποδειχθῶσι τὸν ἐπὶ τόπου σχηματισμὸν τῶν κρυστάλλων, καὶ κατ' ἐξοχὴν δὲ διὰ τῆς μετατροπῆς των εἰς τελείαν κατάστασιν. Διὰ νὰ μὴ ἐπαναλάβω ἐκ τούτων ἢ δύο-τρεις μόνον, οἱ ἀδάμαντες εἰσὶ σχεδὸν πάντοτε συννηωμένοι καθ' ὁμάδας τῆς αὐτῆς φύσεως καὶ τοῦ αὐτοῦ χρώματος, ὅπερ δὲν θὰ συνέβαινε βεβαίως, εἰὰν μετεφέροντο ἐντελῶς ἐσχηματισμένοι ὑπὸ τοῦ ρεύματος. Συχνὰ εὗρισκονται δύο συγκεκολλημένοι ὁμοῦ, ἀποσωμένους δ' ἀλλήλων δι' ἐλαφροτάτης συγκρούσεως. Πῶς λοιπὸν θ' ἀντέχον εἰς τὰς προστριβάς καὶ εἰς τὰς περιπετείας τῆς διὰ τοῦ ὕδατος μεταφορᾶς; Ἐπὶ πλέον, οἱ μεγάλοι ἀδάμαντες κείνται σχεδὸν πάντοτε ὑποκάτω βράχου, ὅπερ τείνει ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἐπήρεια αὐτοῦ — ἡ θερμογόνος ἰδιότης του ἢ ἄλλο τι — διηκλύονε τὴν ἀποκρυστάλλωσιν. Τέλος, εἶναι σπάνιον, πολὺ μάλιστα σπάνιον νὰ συναντήσῃ τις μικροῦς καὶ μεγάλους ἀδάμαντας ὁμοῦ. Ὅσῳκις δὲ ἀνακαλύπτουσι ὠραῖόν τινα λίθον, εἶναι οὗτος ἀπομεινωμένος. Εἶναι ὡς ἂν πάντα τὰ ἀδαμαντοφόρα στοιχεία τῆς πηγῆς ἦσαν ἤδη συγκεντρωμένα εἰς ἕν καὶ μόνον κρυστάλλον, ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν ἰδιαιτέρων αἰτίων. Ἐὰν αἰτία ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη, μὲ πείθουσι νὰ παραδεχθῶ τὴν ἐπὶ τόπου κατασκευὴν, μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν ὑδάτων μεταφορὰν τῶν στοιχείων τῆς ἀποκρυστάλλώσεως. Ἄλλὰ, πόθεν προήλθον τὰ ὕδατα ταῦτα, ἀτὰρ μετέφερον τὰ ὀργανικὰ συντρίμματα, τὰ προωρισμένα νὰ μεταβληθῶσι εἰς ἀδάμαντας; Τοῦτο μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ὀρίσω, καίτοι ἐπιμελεστάτην ἐπὶ διαφόρων θέσεων ἐνήργησα μελέτην. Ἐν τούτοις ἡ ἀνακάλυψις θὰ ἦτο ἐνδιαφέρουσα. Πράγματι, εἰὰν κατάρθουν ν' ἀνακαλύψωσι τὸν ροῦν, ὃν τὰ ὕδατα ἔσχον, διατὶ δὲν θὰ ἐφθάνον, ἀνερχόμενοι τούτου, εἰς τὸ ἀρχικὸν σημεῖον ὅθεν κατῆλθον οἱ ἀδάμαντες, ἐνθα ἀναμφιβόλως ὑπάρχει μείζων ποσότης ἢ εἰς τὰς νῦν διερευνωμένας μικρὰς κοιλάδας; Τοῦτο θ' ἀπετελεῖ τὴν ἀπόδειξιν τῆς θεωρίας μου, ὅπερ καὶ θὰ μὲ καθίστα εὐτυχῆ. Ἄλλ' ὅμως ἡ ἀνακάλυψις αὕτη δὲν εἶναι ἔργον μου, διότι εὗρισκαμαι σχεδὸν εἰς τὸ τέμα τῆς ἀποστολῆς μου, καὶ μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ διατυπώσω ὡς πρὸς τοῦτο ἐμβριθῆς τι πόρισμα. Ἐὐτυχέστερος ὑπῆρξα εἰς τὰς ἀναλύσεις μου τῶν βραχιδῶν λίθων... » Καὶ ὁ νεαρὸς μηχανικὸς, ἐξακολουθῶν τὴν διήγησίν του, ἐπελαμβάνετο ἐν τῷ ἀντικειμένῳ τῶν ἐργασιῶν του, τεχνικῶν λεπτομερειῶν, αἰτίνας ἀναμφηρίστως ἐξόχως ἐνδιέφερον αὐτὸν τε καὶ τὸν ἀνταποκριτὴν του, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ ἀδαῆς ἀναγνώστης δυνατὸν κάλλιστα νὰ μὴ ἔχη τὴν αὐτὴν γνώμην. Δι' ὅπερ, φρόνιμον κρίνομεν νὰ τὸν ἀπαλλάξωμεν τῆς συνεξίας. Τὸ μεσονύκτιον, ἀφοῦ ἐπεράτωσε τὴν διεζοδικὴν ἐπιστολήν του, ὁ Κυπριανὸς ἔθεσε τὴν λήμψαν του, ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς αἰώρας του καὶ ἀπεκοιμήθη τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου. Ἡ ἐργασία εἶχε καταπνίξει τὴν λύπην — διὰ τινὰς ὥρας τουλάχιστον — πλέον δὲ ἡ ἀπαξ γλυκὺ ὄραμα ἐπεφοίτησεν εἰς τὰ ὄνειροπολήματα τοῦ νεαροῦ σοφοῦ, ὅπερ τῷ ἐφάνη ὡς νὰ τῷ ἐλεγεν ὅτι δὲν ἐπρεπε νὰ ἀπελπισθῆ ἀκόμη.

IV BANΔΕΡΓΑΑΤ-ΚΟΠΖ.

Ἄφεικτως πρέπει νὰ φύγω, ἐσκέφθη τὴν ἐπομένην ὁ Κυπριανὸς Μερὲ, ἐνασχολούμενος περὶ τὴν τοαλέτταν του; πρέπει νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Γρικαλάνδην. Ἐπειτα ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἄφηκα νὰ μοῦ ψάλλῃ αὐτὸς ὁ παλιόγερος, νὰ μείνω ἐδῶ καὶ μίαν ἡμέραν ἀκόμη, θὰ ἦτο ἀδυναμία χαρακτήρος! Δὲν θέλει νὰ μοῦ δώσῃ τὴν κόρην του. Πιθανὸν νὰ ἔχη δικαίον! Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, δὲν πρέπει νὰ φαίνομαι ὅτι ἐπικαλοῦμαι ἐλαφροτικάς περιπτώσεις! Ἀνάγκη νὰ παραδεχθῶ τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην, ὅσον λυπηρὰ καὶ ἂν εἶναι, καὶ νὰ ἀφῶ εἰς τοῦ μέλλοντος τὰς παλιντροπίας». Χωρὶς νὰ διστάσῃ περισσότερο, ὁ Κυπριανὸς ἐνησυχολήθη τακτοποιῶν τὰ σκεῦ-

του ἐν τοῖς κίθωτιοις, ἀτὰρ εἶχε φυλάξει ἵνα μεταχειρισθῆ ὡς σκευθῆκας καὶ ἐργαρία. Εἶχεν ἀρτίως μετὰ ζέσεως τὴν ἐργασίαν, καὶ εἰργάζετο δραστηριῶς ἀπὸ μᾶς ἢ δύο ὠρῶν, ὅτε ἀπὸ τοῦ ἠνεωγμένου παραθύρου, διὰ μέσου τῆς πρῶτης ἀτμοσφαιρας, γλυκεῖα καὶ εὐχως φωνῆ, ἀνερχομένη ὡς ἄσμα κορδαλοῦ ἀπὸ τῶν κάτωθεν τοῦ ἀνδρῶν, ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ, τονίζουσα μίαν τῶν θελκτικωτέρων μελωδιῶν τοῦ ποιητοῦ Μώρου.
It is the last rose of summer,
Left blooming alone
All her lovely companions
Are faded and gone...
Ἦτοι: Εἶναι τὸ τελευταῖον τῆς ἀνοίξεως ρόδον
τὸ μόνον μέιναν ἀνθρῶν.
Ὅλα τὰ θελκτικὰ συντρόφια ἐπὶ τῶν κλώνων
μαραθῆκαν-ξερῆθηκαν...
Ὁ Κυπριανὸς ἔδραμε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ εἶδε τότε τὴν Ἀλικὴν μεταβαίνουσαν εἰς τὸν περίβολον τῶν στρουθοκαμήλων τῆς καὶ ἔχουσαν τὴν ποδιάν τῆς πλήρη λιχνευμάτων, ἀρεσκόντων εἰς ταύτας. Ἐκείνη ἦτο ἧτις ἐψάλλε εἰς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον.
I will not leave thee, thou lone one.
To pine on the stem,
Since the lovely are sleeping,
Go, sleep with them...
Μόνον νὰ μαραθῆς ἐπὶ τοῦ κλάδου αὐτοῦ.
Δὲν θὰ σ' ἀφήσω τὰ ἄλλα νὰ κοιμηθοῦν,
Ἄφου ἐπῆγαν τὰ ὄρατα, τὰ καλά.
Ἐλα! πῆγαινε καὶ εἰς μετ' αὐτῶν κοιμοῦ.
Ὁ νεαρὸς μηχανικὸς οὐδέποτε ἐπίστευσεν αὐτὸν ἰδιαζόντως ῥέποντα πρὸς τὴν ποίησιν καὶ ἐν τούτοις, αὕτη τῷ ἐνεποίησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν. Ἐστῆ παρὰ τὸ παραθυρόφυλλον, συνέχων τὴν ἀναπνοὴν του, ἀκροῦσεν ἢ ἀκριβέστερον ῥοφῶν τοὺς γλυκεῖς ἐκείνους λόγους.
Τὸ ἄσμα ἐπαυσε. Ἡ δεσποινὶς Οὐάτκινς διένειμε τὴν τροφήν εἰς τὰς στρουθοκαμήλους τῆς, καὶ ἦτο εὐχάριστον νὰ βλέπῃ τις αὐτὰς μηχανούσας τοὺς μεγάλους λαίμους των καὶ τὰ ἀδέξια ῥάμφη των, πρὸ τῆς μικρᾶς καὶ φιλοπαίγμονος χειρὸς τῆς. Βίτα, περατώσασα τὴν διανομήν, ἀνεχώρησε πάντοτε ψάλλουσα:
It is the last rose of summer,
Soft blooming alone...
Oh! who would inhabit
This black world alone?...
Εἶναι τὸ τελευταῖον τῆς ἀνοίξεως ρόδον
τὸ μόνον μέιναν ἀνθρῶν.
Ὄ! τίς μόνος θὰ 'θελε ε' τὸν κόσμον νὰ οἰκίσῃ
τὸν μελαγχολικὸν αὐτόν;
Ὁ Κυπριανὸς ἔμενεν ὄρθιος, εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, μὲ ὑγρὸς τοὺς ὀφθαλμούς, οἰονεὶ ἐνεὸς ἐκ τοῦ θεληγῆτρου.
Ἡ φωνὴ ἀπεσβύνετο, ἡ Ἀλικὴ ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὑποστατικόν, ὅτε κρότος ἐπεσπυρομένη βημάτων τὴν ἔκαμεν νὰ στρέψῃ ὀπίσω καὶ σταματήσῃ αἰφνιδίως.
Ὁ Κυπριανὸς δι' ἀπερισκέπτου ἀλλ' ἀκαταδλήτου κινήσεως, εἶχεν ἐξέλθῃ τῆς καλύβης του ἀσκεπῆς καὶ ἔτρεχε κατόπιν αὐτῆς.
— Δεσποινὶς Ἀλικὴ!...
— Κύριε Μερὲ;...
Ἰσταντο ἤδη ἀντιμέτωποι, ἐν πλήρει ἡλίῳ ἀνατέλλοντι, ἐπὶ τῆς οδοῦ τῆς περικυκλώσεως τοῦ ὑποστατικῶν. Αἱ κομφαὶ αὐτῶν σκαι διεγράφοντο εὐκρινῶς ἐπὶ τοῦ ξυλίνου λευκοῦ δρυφάκτου ἐν τῷ ἀπεγυμνωμένῳ τοπίῳ. Ἡδῆ ὅτε εἶχε καταφθάσει τὴν νεάνίδα, ὁ Κυπριανὸς ἐφαίνετο ἐκπεπληγμένος διὰ τὸ διάστημα του καὶ εἰσώπα ἀμφιρρέπων.
Ἡ θωμὰς Μώρος (Moore), Ἄγγλος ποιητὴς καὶ ἱστορικὸς ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων, ὁ περιλάλητος συγγραφεὺς τῆς Ὀδοπίας. (1779-1852). Σ.Μ.

— Έχετε να μου ειπείτε τίποτε, κύριε Μερé; κρώττες μετ' ενδιαφέροντος.

— Νά σας αποχαιρετίσω, δεσποινίς Άλίκη!... Άναχωρώ, σήμερα μάλιστα! άπεκρίθη δι' άσθενοδς φωνής.

Τό έλαφρόν έρώθημα, τό έμφυχούν τήν άβραν όψιν τής δεσποινίδος Ουάτινς, ήφανίσθη αίφνης.

— Άναχωρείτε;... Θελετέ να άναχωρήσητε;... διά πού;... κρώττες λίαν τεταραγμένη.

— Διά τήν πατρίδα μου... τήν Γαλλίαν, άπήνησεν ό Κυπριανός. Αί έργασίαι μου έδώ έτελείωσαν!... Η άποστολή μου έσχε τό τέρμα τής... Δέν έχω τίποτε πλέον να κάμω έν Γρικαλάνδη, και όφείλω να έπανέλθώ εις Παρισίους... Ούτως όμώλων, διά φωνής διακεκομμένης, έλάμβανε τόν τόνον ένόχου άπολογούμένου.

— Ά!... ναί!... Είναι άληθές!... Έτσι ήτο για να γενήη... έφέλλιζεν ή Άλίκη, χωρίς να πολυγωνώριζη και αύτή τί έλεγεν.

Η νεάνις έμεινεν έκπληκτος έν θάμβους. Τό άγγελμα τής ο τήν κατελάμβανέν έν πλήρει εύτυχία άσυνειδήτω, ως άπρόοπτον κτύπημα τής τύχης. Αίφνης, παχία δάκρυα έπλήρωσαν τούς όφθαλμούς τής, έτοιμα να κυλινδιθώσιν έν τών σκιαζουσών αύτους μακρών βλεφαρίδων. Και ώσει ή έκδήλωσις αύτη τής λύπης να τήν ανέκαλει εις τήν πραγματικότητα, επανευρε δύναμιν όπως μειδιήση:

— Άναχωρείτε;... έπανέλαθε. Έ! Καλά, και τήν άφωσιωμένην σας λοιπόν μαθήτριαν θελετε να τήν εγκαταλείψετε, χωρίς να άποτελειώση τήν σειράν τής χημείας;... Θελετε να σταματήσω εις τό όζυγόν, θελετε τα μυστήρια του άζώτου να μοι είναι διά παντός άκατάληπτα; Είναι τούτο πολύ κακόν, κύριε!

Προσεπάθει να υποκριθή τήν άτάραχον και ν' άστειυήται, άλλ' ό τόνος τής φωνής τής διέφευσε τούς λόγους τής. Υπελάμβανεν υπό τήν φλυαρίαν έκείνην, άυστηρά έπιπέληξις καιρίας πλήξασα τόν νεόν. 'Ητο ως να τώ έλεγε κοινώς:

«Έ! καλά, κ' έγώ;... Δέν με λογαριάζετε διά τίποτε.

Με πέρνετε για μηδενικό;... Ηλθατε έδώ διά να έπιδειχθήτε, μεταξύ τών Βοηρών και τών άπλήστων αυτών μεταλλευτών, ως άνώτερός τις και προνομιοϋχος, σοφός, υπερήφανος, άφιλοκερδής, έξοχος!... Με προσελάθετε συνέταρον εις τάς σπουδάς σας και τάς μελέτας σας! Μού ήνοιξατε τήν καρδίαν σας και διενεμίκατε τάς εύγενείς φιλοδοξίας σας, τάς φιλολογικάς σας προτιμήσεις, τάς καλλιτεχνικάς σας κλίσεις!... Μού άποκαλύπτετε τήν άπόστασιν ήτις ύπάρχει μεταξύ ένός σκεπτικού, ως σείς, και τών διχειρών ζώων άτινα σας περικυκλούςιν!... Έπαίξατε όλους εις τάς χειράς σας, διά να καταστήτε θαυμαστός και άξιαγάπητος!... τό κατορθώνετε... και έπειτα, έρριθε και μοι λέτε παστρικά και έξάστερα, ότι άναχωρείτε, ότι τό άπεφασίσατε, ότι δέν βλέπετε τήν ώραν να με λησμονήσητε!... Και νομίζετε ότι αυτά θα κρίνουν τήν λύσιν ταύτην φιλοσοφικός;...»

Ναί, πάντα ταύτα εξεδήλουν οι λόγοι τής Άλίκης και οι όγροι όφθαλμοί τής τό έλεγον τόσον καθαρά, ώστε ό Κυπριανός περίεστη εις τό σημείον ν' άπαντήση σχεδόν εις τήν άνεκφράστον άλλ' εύγλωττον ταύτην άπάντησιν.

Μικρόν δειν και έκράυαζε: «Δέν ήμπορώ να πράξω άλλως!... έζήτησα χθές από τόν πατέρα σας να συναινέση όπως γενήτε σύζυγος μου!... Ηρνήθη, χωρίς να με άφιση καν να έχω έλπίδα τινά... Καταλαμβάνετε τώρα διατί άναχωρώ;...»

(Άκολουθεί).

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

Ό σιδηρούς πύργος τής εκθέσεως των Παρισίων πολύ φαίνεται έξέψεν τό επιστημονικόν ενδιαφέρον των Άγγλων και Άμερικανών, διότι και οι μόν και οι δε συλλαμβάνουσιν σχέδια πύργων ποικίλα μάλλον ή ήττον περιμεφρή πρός τό γιγάντιον δημιούργημα τής Γαλλικής βιομηχανίας. Μέχρι

τούδε όμως ούδέν τοιοϋτον υπερέβη τήν αρχιτεκτονικήν άξίαν και καλλονήν του πύργου του Έιφφελ.

Ηδη έτερός τις Ισπανός αρχιτέκτων, εκ Βιλβάου, ό κ. Άλβέρ δε Παλάσιο, προτείνει τήν εγκαίνισιν τής πεντακοσιετηρίδος τής ανακαλύψεως τής Άμερικής δια κατασκευής έν Σικάγκω μνημείου όψεως παραδοξωτάτης.

Ούτος ζητεί να στήση επί κολοσσαίας βάσεως εκατόν μέτρων ύψους μεταλλινήν σφαιράν 300 μέτρων διαμέτρου, και εις τήν κορυφήν τής σφαιρας ταύτης, εις τόν βόρειον αύτης πόλον ύψούμενον 400 μέτρα υπεράνω τής έπιφανείας του έδάφους θέτει ως κορωνίδα πανομοιότυπον τι του πλοίου του Χριστοφόρου Κολόμβου. Έπί τής εκ χαλυβδίνων πλακών σφαιρας ταύτης, έρειδομένης επί βάσεως έπίσης χαλυβδίνης, θα παρίστανται αι ήπειροι, οι ώκεανοί, αι θάλασσαι, τά όρη, αι νήσοι, γεγραμμένα ταύτα πάντα δια χρωμάτων λίαν ευδιακρίτων. Ό ισμημερινός θα ήναι έξώστης χιλίων περίπου μέτρων περιφερείας από του ισμημερινού δε τούτου μέχρι του βορείου πόλου θα άνέρχηται τις διά σπειροειδούς τινος κλίμακος ήρέμα έπικλινούς, δικτυοϋτής τήν έπιφάνειαν τής σφαιρας. Από του νοτίου πόλου θα άνέρχηται τις εις τόν ισμημερινόν δι' ιδιαίτερου τραίνου εκ των λεγομένων σχοινοσύρτων, διανύων 6.500 μέτρα. Εις τήν βίαν γιγάντιον κυκλωτέρας δώμα θα στεγάζη τόν άνδριάντα του Χριστοφόρου Κολόμβου και των πρώτων εξερευνητών και κατακτητών τής Άμερικής. Έν τοις άλλοις διαμερίσμασι τής βάσεως του μνημείου, ό αρχιτέκτων προτείνει να ιδρυθώσι μουσεια όρντολογικά, βοτανολογικά, ζωολογικά, βιβλιοθήκαι, αλθουσαι πρός επιστημονικάς συνεδριάσεις και διαλέξεις.

Τέλος έν τώ έσωτερικώ τής σφαιρας, παριστώντι ακριβώς τήν ουράνιον σφαιράν, θα ιδρυθώσιν έστιατόρια, λέσχαι, ψωδικά καφενεία, θέατρα κλπ.

Η αξία του όλου ιδρύματος τούτου άπαιτεί δαπάνην τριάκοντα εκατομμύρια φράγκων.

Έν συνόψει ή άληθώς γιγαντιαία αύτη σφαιρα θα αριθμή 300 μέτρων διάμετρον, 400 μέτρων όλικόν ύψος, 282,600 μέτρων τετραγωνικήν έπιφάνειαν και 14,137,875 μέτρων κυβικών όγκον. Ό σπειροειδής αύτου έξώστης θα αριθμή, ως έλέγη, πλέον του ένός χιλιομέτρου.

Η ιδέα του μνημείου τούτου είναι όντως παράδοξος: έν δε πραγματοποιηθή, ή άνθρωπάτης θα δύναται να καυχάται ότι ήρξατο κατορθούσα άληθώς τεράστια έργα. Ό πύργος του Έιφφελ μετά του μνημείου του Χριστοφόρου Κολομβου θα δεικνύωσιν εις τούς μεταγενεστέρους τό λαμπρόν σημείον εις ό έξέικετο ή σημερινή βιομηχανία.

Άσθήρ

ΠΕΡΙ ΑΝΕΜΩΝΗΣ

Η άνεμώνη συγκαταλέγεται μεταξύ των φυτών, άτινα κοσμοϋσι τάς πεδιάδας και τούς κήπους μας διά των ώρειών αυτών άνθών: ιδίως μάλιστα τά είδη τά υπό των βοτανικών όνομαζόμενα Α. coronaria και Α. hortensis, διότι αριθμούνται πλέον των 40 ειδών άνεμώνων, εκ των οποίων 18 μόν είδη είναι αύτεφυή έν Ευρώπη. 12 έν Βορείω Άμερικη, 5 έν τή Μεσημβρινή, 2 έν τή Μεσημβρινή Άφρική και ιδίως έν ταις περιχώροις του Ευέλπιδος Ακρωτηρίου, 3 έν τή Άνατολή, 5 έν τή Σερβία, 2 έν ταις Ινδιαις και 1 είδος έν Ιαπωνία. Τό φυτόν τούτο είναι τόσω πολυτιμότερον καθ' όσον κατά τάς εύκρατάς χώρας, ως έν Ελλάδα, άνθει τόν χειμώνα, δηλαδή τέλος Ιανουαρίου και άρχάς Φεβρουαρίου. Και στερείται μόν τό άνθος εύωδίας, άλλ' είναι ώρατον εις τό σχήμα και τό χρώμα, διότι τινών μόν εινε έρυθροϋν, άλλων δε λευκών, και άλλων στακτόχρον, πελιδνόν κλπ. Διά δε τής καλλιέργειας και τής τέχνης σηματοϋνται ένίοτε και άνθη ποικιλόχρωμα. Τά φυτά ταύτα συνήθως πολλαπλασιάζονται διά τής διαιρέσεως τής αύτης ρίζης, ή οποία είναι σκευώδης, άνωμάλου σχήματος και κεκαλυμμένη υπό φλοιού βαθείας χρώματος. Τά φύλλα είναι ριζοφυή, διατερούμενα εις

τρεις όμοιομόρφους λοβούς πολυσχιδείς και κατ' όξειαν γωνίαν ίσχυμένους. Τό δε άνθος άπλοϋν, έχον έλεύθερον τό περιγόνιον και έξ έντομάς, οι δε έξ αυτών πηγάζοντες λοβοί, είναι σχήματος ώσειδούς και έξέχοντες. Κατά τήν μυθολογίαν, ή έρυθρά άνεμώνη έβάφη υπό του αίματος του Άδωνιδος τραυματισθέντος υπό του συάγρου. Διηγούνται πρός τούτοις, ότι κατά τούς παρελθόντας αιώνας εκκαλιέργουντο ώραιά τινε είδη άνεμώνων έν τοις κήποις των έν Κωνσταντινουπόλει άνακτόρων του Σουλτάνου, των οποίων εις ούδένα παρεχώρουν σπόρον ίνα μη μεταφυτευθώσι και εις άλλα μέρη τά είδη ταύτα' έπιθυμών δε ό πρεσβευτής τής Γαλλίας να μετακομίση αυτά εις Γαλλίαν και μη δυνάμενος να επιτύχη σπόρον, έζήτησε τήν άδειαν ίνα πρός περίπατον εισέλθη εις τόν αυτοκρατορικών κήπον, όπου ύπήρχον αι άνεμώναι, και εισακουσθείς, εισήλθε περιβεβλημένος ποδήρη και κροσσωτήν χιτώνα' τοιουτοτρόπως δε ένδιδυμένος, περιεπάτει έγγύς των ζηρών άνεμώνων, αίτινες ήδη έφερον σπόρον, προσπαθών ώστε τά άκρα του μακρού και κροσσωτού ένδύματος να προστριβώνται εις τάς άνεμώνας. Ούτως οι ζηροί σπόροι προσεκόλλησαν επί των κροσσών του ένδύματός του, όθεν συλλέξαζ αυτούς, άφ' ου έξήλθε του κήπου, άπέστειλεν εις Γαλλίαν, όπου μέχρι σήμερα διατηρούνται τά είδη των άνεμώνων εκείνων.

Μωυσής.

ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Σήμερα Κυριακή έν τώ γραφείω τής «Φύσεως», κειμένω έν όδω Κυνοσάργους αριθ. 36, και τή 2 ώρ μ. μ. θέλουσιν εκκυβευθή ένώνιον έπιτροπής και παντός βουλομένου να προσέλθη συνδρομητοϋ οι 25 αριθμοί, οϋς επί τούτω προϋκηθεύθημεν και οίτινες θέλουσιν κληρωθή εις ίσαριθμούς εκ των πληρωσάντων τήν έτησίαν συνδρομήν των. Τά όνόματα των κερδισάντων τους κατωτέρω αριθμούς (promesses) θα δημοσιεύσωμεν εις τό έπόμενον φύλλον μας.

Οι αριθμοί των λαχειοφόρων όμολογιών τής Έθν. Τραπεζης είναι οι εξής:

009,509. 009,510. 019,161. 019,162 και 129,917.

Οι αριθμοί των λαχειοφόρων όμολογιών των σιδηροδρόμων τής Τουρκίας είναι οι ακόλουθοι:

0,118,986. 0,123,433. 0,197,240. 0,253,856.

0,261,594. 0,355,876. 0,384,963. 0,385,097.

0,397,061 και 0,428,366.

Οι δ' αριθμοί τής Ολυμπιακής Έκθέσεως είναι οι έπόμενοι:

05,965. 05,964. 04,808. 04,809. 04,810. 04,811.

04,812. 04,813. 04,814 και 04,815.

Άπασαι αι ανωτέρω όμολογίαι εισι κατατεθειμέναι εις τό ταμείον του τραπεζιτικού γραφείου του κ. Ι. Θεολόγη και Σα έν Αθήναις, εις διάθεσιν ήμών δια τάς προσεχώς γεννησόμενας κληρώσεις τής 20 Μαρτίου τρίχοντος έτους.

Έγκαίριως δε θέλομεν δημοσιεύσει και τούς εκκυβεύθητομένους αριθμούς των έν λόγφ λαχειών.

Ευχόμεθα εις τούς συνδρομητάς μας να κερδίσωσιν.

Η Διεύθυνσις

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Τό άργύριον είναι μέταλλον άχρείον και άλλο δέν χωρίζει από τούς λίθους, πλην όλίγη πλειοτέρα στιλπνότης: άλλ' εις τάς χείρας του γνωρίζοντος να τό μεταχειρισθή γίνεται δόξης αώνιον όργανον.

Αί γυναίκες εις κανέν είδος δέν έδημιούργησαν άριστούργημα τι. Ούτε τήν Γλυκάδα, έδημιούργησαν, ούτε τήν Αίγειδα, ούτε τήν Ηλιοθερωμένην Ιερουσαλήμ, ούτε τό Πάνθειον, ούτε τόν άγιον Πέτρον. Δέν επενήσαν ούτε τήν άλγεβρον, ούτε τά τηλεσκόπια, ούτε τά άχρώματα διοπτρα,

ούτε τήν πυροσβεστικήν άντλίαν, ούτε τό πλέξιμον των περικημίδων, κ.τ.λ. Κατορθώνουσιν όμως κάτι πολύ μεγαλύτερον παρά πάντα ταύτα: Έπί των γονάτων των διαπλάττεται ό τι υπερόχον έν τώ κόσμω: Ό τίμιος άνήρ και ή τιμία γυνή.

ΜΩΣΑΙΚΟΝ

Pro domo sua.— Ψυχρά! Απόκρεω.—Οι Άρμένιοι και τό Γρηγ. Ημερολόγιον — Πώς διατηρείται τό βούτυρον νεπόν.— Διά ποίον τό ήθελε.— Γυναίκα εύδοκίμησις.

«Ενότης έν τή ποικιλία, ποικιλία έν τή ένότητι.» Είναι ρητόν έφ' ου θεμελιούται έν τή ιστορική αύτης εκδήλωσει ή κοινωνία, και τήν άμφομερή ταύτην διατύπωσιν του πολυσχημάντου τούτου νόμου του τε φυσικού και ήθικού κόσμου, άπλοποιών τίθημι κρηπίδα του... Μωσαικού μου. Τήν ποικιλίαν όφείλει πών περιοδικόν επαγγελόμενον συν τή εκ τής άναγνώσεως πολλαπλή ώφέλεια και ευγενή τέρψιν να υποθάλη και τό προτασσόμενον αξίωμα τούτο παρίσταται σήμερον εις τό όρημητήριον εις ό προβλέπων, θέλω έκάστοτε, «Φύσεως» εύδοκίμησις, ρίπτει ποικίλας σημαύσεις έν τής τή στήλη, εάν δε μεταξύ άπαστραπτουσών εκ φωτός άληθείας και κάλλους άκτινών θελή έμφιλοχωρεί πεζή τις συμβουλή ή συνταγή οικιακής οικονομίας, έσομαι συγγνωστός, διότι χρονογραφικόν Μωσαικόν δέν είναι άλλο τι ή μικτόν, παρθάλορ κατασκευασμα, διχ τής αντίθεσεως και μόντης συντηρούμενον. Εις ό σκοπός, άλλα ποικίλος τόν τύπον, τήν ύπόστασιν, τήν διατύπωσιν. Η ώφέλεια υπό τό ένδυμα τής τέρψεως.

+

Έπρόβχλλον αι ποικιλόσημοι προσωπίδες, προάγγελοι φαειράι των τρελλών Απόκρεων και ό κόσμος διατίθεται όλος μετά τά δεινά μάλιστα του βρυοτάτου έρετινού χειμάνος, του ριγηλού ψύχους, να διασκεδάση, να ευθυμήση. Αλλ' άλλως αι κακώς έννοούμεναι οικονομίαι έπιτάσσουσιν. Και ούτω τά Κομητάτα, και ξενοζήλωσ απέδεχθημεν τήν όνομασίαν, άτινα ως εκ των χρηματικών άμοιβών είχαν καταστή τάς ήμέρας των Άπόκρεω ζωοδότερα, οι πνεύμονες των Άπόκρεων—έν έπιτρέπηται ή φυσιολογική παρομοίωσις— τά Κομητάτα δέν θα προβάλλουν τάς μορφάς των αποτέλουσιν αυτά φυσικών προσώπων και ούτω ψυχραι, ως ό καιρός, και άνούσιοι ως Αθηναϊκή έσπερίς θα παρέλθουν, χωρίς να έπιτευχθή ό εύεργετικός σκοπός των, ό εύθυμος και γαλόεις προορισμός των. Η ιδιωτική γενναιοδωρία θα ειπήτε; Έ! αύτην αν δέν τήν κεντήσητε, δέν κινείται.

+

Έν μικρή διατριβή, φιλοξενήσιση έν τώ παρόντι περιοδικώ, περί τής δωδεκαήμερου διαφοράς των δύο έν ισχύϊ Ημερολογίων, άπεδείξαμεν πού έγκειται τό σφαλέρον και όποια τά μέσα διορθώσεως. Κατά συμπύωσιν ήδη, ό Πατριάρχης των καθολικών Άρμενίων άπέφασκε να εισαγάγη παρά τώ έαυτου ποιμνίω τό Γρηγοριανόν ήμερολόγιον: άλλ' — και τούτο δέν φαίνεται ήμιν παράδοξον, άποβλέπουσιν όμοιάς περιστάσεις και έν τώ παρελθόντι — ή ιδέα αύτη άπαντξ άντίστασιν παρά τοις Άρμενοκαθολικοίς. Καθά γράφουσιν εκ Βιλετζίκ, εις τήν αύτην αρμενοκαθολικήν κοινότητα διεβιδάσθη διαταγή, ίνα έν τώ έφεξής χρόνω ποιώνται χρήσιν του Γρηγ. ήμερολογίου έν τώ έορτολογίω αυτών, ως του μόνου άληθοϋς. Αλλ' ή κοινότης πολιτικώς ίσως σκεπτομένη, άντέστη εις τήν διαταγήν διαβιδάσασα πρός τούτο αναφοράς προς τήν Ύψ. Πύλην, προς τόν Μητροπολίτην Προύσης και προς τό έν Κωνσταντινουπόλει Άρμ. Πατριρχείον. Λυσούμεθα, διότι μόνον θεμαξ... συλλυπητήρια έχομεν να πέμψωμεν προς τών ειρηνικήν κοινότητα.

+

Διά να διατηρείται τό βούτυρόν σας πάντοτε νεπόν, ως έν ήτο χθεισινόν, πλύνατέ το καλά και στραγγίσατε αυτό πληρώσατε ειτα τά άγγεία, άτινα δέον να ώσι πλήνα, μέχρι στεράνης, προσέχοντες όπως μη άφίνητε έν αυτώ χώρον κε-

νόν. Τὰ ἀγγεῖα ταῦτα τοποθετεῖτε ἐντὸς λέβητος πλήρους ὕδατος, ὅπερ βράζετε κατόπιν. Ἀφ' οὗ τὸ ὕδωρ κοχλάσῃ, τὸ ἀπομακρύνετε τῆς πυρᾶς, ὅταν δὲ ψυχρανθῇ ἀφαιρεῖτε τὸ ἐντὸς αὐτοῦ ἀγγεῖον, ὅπερ καὶ σφραγίζετε καλῶς.

Οὕτως εὐκολώτατα διατηρεῖται τὸ βούτυρόν σας νωπότατον ἐπὶ 6 καὶ πλέον μῆνας. Ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ σημειοῦμεν ὅτι αἱ προμήθειαι τοῦ βουτύρου καλὸν νὰ γίνωνται ἐκ Χαλκίδος καὶ Λαμίας.

++

Εὐρισκόμεθα εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Νεῶν δεκαεξαετίς εἰσέρχεται.

— Δὲν μοὶ διδότε, σὰς παρακαλῶ, ἐν «Ἐρωτικὸν ἐπιστολάριον» ;

— Διὰ σὰς δεσποινίς ; ἐρωτᾷ ὑπομειδιῶν ὁ βιβλιοπώλης.

— Ἄ ! ὄχι δι' ἐμέ... Διὰ τὴν γαριὰ μου.

++

Καὶ μία σκέψις :

Πολλοὶ ἀμύνονται ὑπὲρ τῆς συμμετοχῆς τῶν γυναικῶν εἰς ἀνδρικὰ ἐπαγγέλματα. Δὲν εἴμεθα θιασῶται τῆς ἰδέας ταύτης ; εἰς ἕν ὅμως ἐπάγγελμα, ὁμολογοῦμεν τὴν γυναῖκα ἱκανωτάτην. Εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ἀνακριτοῦ.

Δίκ.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

116. Αἶνεγμα.

Πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ
παρτοῦ τρέχω στή στιγμή
χωρὶς ποτὲ νὰ δυνηθῇ
ἀνθρώπου μάτι νὰ ἰδῇ
τὴν ὑπαρξίν μου τὴν μικρὰν
τὴν πετώσαν ἕψηλά, μακρὰν.
Ἐγὼ ζῶ ἡ καὶ φῶς εἰμὶ
καίτοι προῆς στεροῦμαι,
Ἐγὼ τῆ δόξα πίσω σέρνω
ὡς δούλην εὐπειθῆ, καὶ φέρνω
ὁσάκις τυχὸν δοροῦμαι,
λύπη, ἀπελπισιὰ τραγῆ.
Ἐγὼ ὑπάρξεις μ' ἐνκολλη
εἰς τὸ Πάνθεον ὕψνω,
μεθ' ὄσης εἰς φρενοχομετα
πρὸς τελείαν μαρθαλόνω
πλήν φρενικῶν θεραπείαν.
Ἐγὼ καὶ μόνον προκαλῶ
ὕστεροφημίαν, σεβασμόν.
Ἐγὼ στήν γῆν, ἀθανάσιαν
σεπτὰ ὀνόματα δωρῶ,
ἀν φέρῃ τὸ σῶμα τὸν δεσμόν
δὲν ἐπέβαλεν ὁ Θεὸς του,
ἀν μ' ἔχη ὡς ὀδηγὸν καὶ φίλον.
Ἀπὸ τὰ ζῶα διαφορὰν
ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ εἶχε μὰρ
ἐγὼ προστάτης του τυχὸν
ἀν δὲν ἤμην, σόντροφός του.
Ἄν ὅμως σὺ ὡς περιττὸν
ὅ,τι πρῶτον ἀφαιρέσεις
καὶ εἰς τ' ἀτζά σου καὶ στῶν χείρων
τὴν ἀγέλην θὰ με εὔρης.

117. Πρὸς συμπλήρωσιν.

Δ.ς — .οι — .αστ. — .α. — .xv — .αν — .κι.η.ω

118. Κυβόλεξον.

X . . .
. P . . .
. . . Δ . . .
. . . P

119. Περίεργον ἐρώτημα.

Τί πρᾶγμα εἶναι τόσον ἰσχυρόν, ὥστε νὰ μεταβάλλῃ τὸν ἄνδρα εἰς γυναῖκα καὶ τὴν γυναῖκα εἰς ἄνδρα ;

Ἄραβικὸς Ἴππος.

Λύσεις τῶν ἐν τῷ 44 φύλλῳ αἰνεγμάτων.

103. ΑΙΝΙΓΜΑ

Μαγνησία—Μάγνης—ἔα.

104. ΑΙΝΙΓΜΑ

Κανᾶ—ρίς—Κανάρης.

Ἐλυθεν αὐτὸ ἡ ἐξ Ἐλευσίνος δεσποινίς Δήμητρα Κρικεοῦκη, ὅ ἐκ Μεσολογγίου κ. Λάλος, ὅ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Ν. Κουντούρης καὶ ὁ κ. Ε. Πετράκης.

105. ΑΙΝΙΓΜΑ

Γαλῆ—α—Γαλλία.

Ἐλυθεν αὐτὸ ἡ ἐξ Ἐλευσίνος δεσποινίς Δήμητρα Κρικεοῦκη, ὅ ἐκ Μεσολογγίου κ. Λάλος, ὅ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Ν. Κουντούρης.

106. ΛΟΓΟΓΡΗΦΟΣ

Κεράσιον—κέρας—ἕον.

Οὐδείς ἔλυθεν.

107. ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Ὁ Ἀγαθοκλῆς.

Οὐδείς ἔλυθεν.

108. ΣΥΝΘΕΣΙΣ

Σ

Υ

ΚΥΡΟΣ

Ι

Α

Οὐδείς ἔλυθεν.

109. ΠΡΟΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΝ

Κακαὶ συναναστροφαὶ φθειρούσιν ἤθη χρηστά.

Ἐλυθεν αὐτὸ ὁ ἐκ Πατρῶν κ. Π. Πολυζώης, καὶ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Ν. Κουντούρης.

110. ΣΥΛΛΑΒΟΓΡΗΦΟΣ

Ἡ μάθησις εἶναι πηγὴ ἀληθείας.

Ἐλυθεν αὐτὸ ὁ ἐκ Πατρῶν κ. Π. Πολυζώης καὶ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Ν. Κουντούρης.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ».

Α. Σ. καὶ Ε. Χ. Α. Χάλακη ν. Σὰς ἐνεγράψαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν τὰ ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου φύλλα. Ὁμοίως σὰς ἐγράψαμεν καὶ ἀναμένομεν ἀπάντησίν σας. — Η. Ε. Ρουτσόπουλον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Σὰς εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξιν σὰς ἀπεστείλαμεν. — Θ. Μ. Πατράς. Σημειώσεις ὀνομάτων ἐλήφθη. Ἀναμένομεν ὡς γράφετε ταχεῖαν ἐκκαθάρισιν. — Π. Τ. Ἀγγεῖον. Βεβαίως συνδρομὴ σας ἐλήφθη, ἡσυχεῖτε. — Ν. Χ. Σπύρον. Ἐπιστολὴ σας καὶ ἀπόδειξις ἐλήφθησαν. Ἐνηργήσαμεν καὶ σὰς γράψωμεν προσεχῶς. — Ι. κ. Ν. Ρεγκλάδης. Δελτάριον ἐλήφθη. Εἰς κατάστημα εὐρωπαϊκὸν ἐγράψαμεν δέοντα. Ἀπάντησιν ἀνακοινώσωμεν ὑμῖν. Ἀγγελίαν σὰς ἀπεστείλαμεν. Ἀναμένομεν ἐνεργίαν σας. — Δ. Η. Αἰτωλικὸν. Βεβαίως ἐπληρώσατε, πλὴν ἀποροῦμεν, διότι δὲν σὰς ἐζητήσαμεν ἐκ νέου συνδρομὴν. Ἴσως ἐγένετο λάθος εἰς ὄνομα. — Μ. Δ. Σπύρον. Νέος συνδρομητὴς ἐνεγράφη. Σὰς εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις στέλλεται ὑμῖν σὺν παρόντι φύλλῳ. Περί λοιπῶν σὰς γράψωμεν. — Ι. Κ. Καρδῆτσαν. Ἐπιστολὴ μετὰ συνδρομῶν ἐλήφθησαν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ὑμετέρα ἀπόδειξις στέλλεται σὺν παρόντι φύλλῳ. — Ι. Ν. Π. Ζαβέρδαν. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἀριθμοὶ σας βεβαίως περιληφθήσονται εἰς τὰς κληρώσεις τῶν λαχείων γενησομένης σήμερον, καὶ εὐχόμεθα νὰ κερδίσητε. — Α. Τ. Μεσολόγγιον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν, ἀπόδειξις σας φέρει ἀριθμὸν 1021, ὅτι χρησιμοῦσαι εἰς τὰς σημερινὰς κληρώσεις. Ὄνομα διωρθώθη. — Α. Αγγεῖον. Τηλεγράφημα ἐλήφθη. Ζητούμενα φύλλα ἀποστέλλομεν ὑμῖν σὺν παρόντι. Ἀναμένομεν ἀποτέλεσμα ἐνεργειῶν σας. — Ι. Ρ. Σπύρον. Ἐπιστολαὶ ἐλήφθησαν. Ἐνηργήθησαν. Ἀπνητήσαμεν δι' ἰδίου ταχυδρόμου. — Μ. Δ. Πατράς. Κατὰ τὰς γενησομένης κληρώσεις σήμερον Κυριακῆν ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς «Φύσεως» θὰ κερδήσωσι 25 συνδρομηταὶ τοῦς δημοσιευθέντας 25 ἀριθμοὺς τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, τῶν Σιδηροδρόμων τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐκθέσεως.